

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 398

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 8

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εσωτερικού, έτησια δραχ. 100
Εξωτερικού 1 Δραχ. Αγγλίας
Αμερικικής Δολλάρια 5

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΝΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχουμε και ημείς ωραίους άνδρας που μπορούν να συναγωνισθούν τον Βαλεντίνο

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

Όλος ο Παγκόσμιος τύπος τονίζει θριαμβευτικούς ύμνους διά τον άποθανόντα γόητα Βαλεντίνο, των τόσον κινηματογραφικών ταινιών και άλλων τόσον έρωτικών ειδυλλίων. Η ωραιότης του νέου αυτού ήτο ΜΟΝΑΔΙΚΗ λέγουν οι δημοσιογράφοι. Ητο ο Βασιλεύς των ωραίων άνδρων όλου του κόσμου. Έμεις δέν θα συμφωνήσωμεν με την γνώμην αυτήν των δημοσιογράφων, άπλούστατα επειδή τό μονοπόλιον της ωραιότητος δέν τό είχε ο Βαλεντίνο. Υπάρχουν και άλλοι ωραίοι νέοι εις τόν κόσμον και μάλιστα εις την Ελλάδα εις την κοιτίδι αυτήν της ωραιότητος. Οί ωραίοι όμως αυτοί νέοι εις την Ελλάδα μένουν άφανεις, διότι δέν είχαν την τύχην να γίνη κάποιος θόρυβος περίξ του ονόματός των, διότι δέν τους έδόθη ευκαιρία να λανσαρισθούν ως ωραίοι. Τους ωραίους αυτούς νέους δά τους βγάλη σήμεραν από την άφάνεια ή «Σφαίρα». Υποδείξατέ μας σεΐς, αι άναγνώστρια και οι άναγνώσται τους ωραίους νέους της πόλεώς σας, θέσατέ τους ύποψηφιότητα τη συγκατάθεσει των πάντων και ύποστηρίξατε με φανατισμόν την ύποψηφιότητά των. Τόν τίτλον του ωραιότερου νέου της Ελλάδος θα πάρη έκείνος ο όποιος θα συγκεντρώση τους περισσότερους ψήφους εις τό τέλος του μηνός Νοεμβρίου. Τα ψηφοδέλτια θα είναι χειρόγραφα και θα συνοδεύεται έκαστον με μίαν δραχμήν,

ΑΝΑΔΕΙΞΑ 'Ε ΔΙΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΥ ΣΑΣ ΤΟΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΝΕΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΣΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΣΑΣ

Ο ΡΟΛΟΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΗΣΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Ο έρωσ που ώθει ένα φιλήσυγον άνδρα να γίνη ληστής. — Τα αίμοχαρή ένστικτα της ωραίας Μαριάνθης, της ωραίας της Προβέξης. — Μία δραματική νύκτα εις τό Μοναστήρι του Προφήτου Ηλία.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Οι λησταί έμειναν σκεπτι οί. Η Μαριάνθη είχε δικηο. Έπρεπε να φύγουν γρήγορα, διότι τά άποσπάσματα δέν θ' άργοῦσαν να φανοῦν.
Έμάζευσαν γρήγορα - γρήγορα τά πράγματά των. Έδωσαν ένα χρηματόδεμα στον Παπαγιάννη, έρριξαν τά δπλα των κάτω από τό κρεβάτι του ήγουμένου κ' έφυγαν βιαστικά.
— Έσύ δέν θα φύγης; ήρώτησεν άμέσως ο Παπαγιάννης την Μαριάνθη.
— Όστε με διώχνεις;
— Μά, ξερείς, έκανε κάπως στενοχωρημένος ο ήγούμενος, άν έλθουν έδώ τ' άποσπάσματα και σε βροῦν θάχω κακό μελεά.
— Έγώ δε θέλω να σε βλάπω, ειπεν ή Μαριάνθη. Θα φύγω άμέσως κι' ως γίνη δ.τι έχει να γίνη. Έπί τέλους ά; με πιάσουνε να ήσυχάσω.
Ξέρεις τί λέω, Παπαγιάννη;
— Τί
— Να τραβήξω για την Προβέξαν και να παραδοθώ.
— Για τόν Θεό! άνέκραξεν ο Παπαγιάννης. Αυτό θα ήταν μία τρελλα.
Τρέλλα γιατί;
— Γιατί άμα θα παραδοθής θα σ' αναγκάσουν να τά μαρτυρή ής όλα.
— Μη φοβάσαι. Δέν θα πώ τίποτα για σένα.
— Για μένα; Τί να πής για μένα; Ότι μουδωσαν λεπτά; Αυτά μου τάδωσαν για τους πτωχούς.
Η Μαριάνθη έμειδίασε θλιβερά.
— Γιατί λές ψέμματα, Παπαγιάννη; ειπε σε λίγο. Έγώ τά ξερω όλα.

— Δέν είν' αλήθεια! άνέκραξε ο Παπαγιάννης τρομοκρατηθείς. Δέν ξερω τίποτα έγώ.
Δες ψέμματα, επανέλαβεν ή Μαριάνθη. Κ' είναι ντροπή παπās εσύ να ψεύδεσαι. Έγώ δέν θέλω να σου κάνω κακό, αλλά δέν ξεχνάω πως με φιλοξένησες για λίγην ώραν στο κελί σου και γι' αυτό και τό κελί ακόμα να μου κόβουνε δέν θα μαρτυρήσω τίποτα για σένα. Ένα μονάχα έχω να του ζητήσω.
Τί θέλεις; ήρώτησε με νευρικήτητα ο Παπαγιάννης. Θέλεις χρήματα;
— Α, όχι Κράτησε τά λεπτά σου για να τά δώσης, όπως ειπες σε ής πτωχούς. Έγώ θέλω μονάχα εκείνο τό σταγόν.
— Ποιό σταγόν, τέκνον μου;
— Εκείνο που έχεις από τόν άρραβωνιαστικό μου τό Γιώργο. Τόν ξερείς; Τόν θυμάσαι;
— Άλλ' αυτόν τό σταγόν μου τόν έπούλησε.
Πάλι λές ψέμματα, Παπαγιάννη. Δέν σου τόν έπούλησε. Σου τόν άφησε ια ένέχυρο κι' εσύ τουδωσες 100 δραχμές. Δέν πιστεύω, βέβαια να θέλεις να σου γυρίσω πίσω τό κατοστάρικο για να μου τόν δώσης. Τώρα εσύ δέν έχεις ανάγκη από λεπτά.
— Μά τί θα τόν κάνης εσύ τόν σταγόν αυτό Έγώ είμαι παπās και μου χρειάζεται.
— Σου χρειάζεται;
— Ναί.
— Άλλ' κ' έμένα μου χρειάζεται πειδ πολύ. Τό μόνο πράγμα που άπόμεινε για να τόν θυμάμαι.

Τί περιεργη γυναίκα που είσαι, καυμένη Μαριάνθη
Περιεργη, γιατί περιεργη;
— Γιατί λές πως θέλεις τόν σταγόν γιά να θυμάσαι τό Γιώργο, ένώ εσύ τόν εσοκότωσες.
Τό πρόσωπον της Μαριάνθης ένουνεφιασε
— Αυτό είναι δι ή μου δουλειά, ειπε με τραχύτητα. Τόν σταγόν τόν θέλω και πρέπει να μου τόν δώσης.
— Κι' αν δέν τόν έχω.
— Δέν τό πιστεύω αυτό Θα μ' αναγκάσης να πράξω.
Η Μαριάνθη εσηκώθηκε, έπληοιασε σ' ένα μικρό τραπέζι που τό μετεχειρίζετο ο παπās για γραφετό, άνοιξε τό συρτάρι και ήρρισε να πράξη, δταγ θόρυβος άνθρώπων ήκούσθη.
Ο Παπαγιάννης πανικόβλητος ήνοιξε λιγάκι την πόρτα του κελιού του κ' εκύτταζεν έξω.
Εις την αλήην ειχεν εμφανισθ ή μία όμας στρατιωτών μ' επί κεφαλής ένα άνθ' υπομοιραρχο.
— Χαθήκαμε, επιθύρσειεν ο Παπαγιάννης και ήρρισε να γυρίξη μέσα στο δωμάτιον σάν τρελλός.
— Μη φοβάσαι.
(Άκολουθεί)

ΜΙΖΑΤΟΥ
Θαυματουργό κλωνήρι που τόσο φέρεις παντό γαρά! Σμίγουνε να γελή που διαρῶν κάτω απ' τό διάφανο κίτρινο λουλούδι σου, παιδάκια με γαρά σου άπλώνουν τά χέρια...
Γλυκειά κοπέλα, τρέξε, τρέξε!... Τό φιλι του μιλύτου λενού κι' άδωσώ εινε. Και σό, τρελλή έκπότη, μηρ κάνης πως δε θέλεις, μια νύχτα μόνο ή μέθη αυτή κρατεί. Ρούβρα όσο μορχεις την ευτυχία που σου χαρίζει ή νύχτα αυτή που άλλο δε γυρίζει.
Ralph Tomson

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ

Ο δεκανέας Καμπός έχει την καρδιάν όπεροστροφικήν από ύπερηφάνεια για τό ύψηλό αξίωμά του. Ο συνταγματάρχης του-μην σάς περάση ή ιδέα ότι ήτο συγγενής του-τού έδωσε δύο μάλλινες... σαροδέλλες, που φυγογράφουν στα μανίκια του. Σκεφθήτε λοιπόν, αυτός ο Καμπός, ο γυιό, του γέρο - Καμπό, τό άλλοτε παιδί του σπαιού, να έχη μιá έννομιότητα τάς διαταγάς του: δικτῶ άνδρας (μόλις τους μέτρησε) που θα μορρη μ' ένα νε μα του, μ' ένα κινηνά του, να τους διατάξη. Πρώ παντός δε θα τους βάλη στη γραμμη για να παρελάουν. Διότι μη νομίζετε ότι ο δεκανέας μος ήτο τυχαίος. Όχι, κάθε άλλο, γεωρίζει καλά όσον κανείς άλλος τα προστάγματα τών στρατιωτικών γυμνασίων. Ο αντισυνταγματάρχης είναι μέσα στην καρδιά του Καμπός. Την πρώτη αυτή μέρα προσελάθει με κάθε τρόπο, με διαφόρους κινήσεις, να επισύρη την προσοχήν των επ' αυτού.
— Με τη στεντορία φωνή του διέταξε:
— Έπί δύο ζυγῶν, εμπρός, μάς!
Κατόπιν:
— Έφ' ενός ζυγῶ, οδηγός επί δεξιά, εμπρός, μάς!
— Δέν μου λές, δεκανέα, διέκοψεν ο λοχίας προτού νά διατάξης εμπρός εις τόν μικρόν σου στρατόν, έπρεπε να τους βάλης πρώτον κατ' άνάστημα! Δέν βλέπεις ότι ο αριθμός 4 είναι ύψηλότερος του αριθμού 3.
— Έχετε δικαίον, επέλειεν ο Καμπός. "Ε! αριθμῆ 4 και αριθμῆ 3. Άλλάξατε θέσιν" τήσιν ώρα δέν τό βλέπατε, πρέπει να σάς τό πῶ έγώ;
Καθ' όν χρόνον ή λοχίας άπομακρύνεται οι δύο άνδρες αλλάζουν θέσι, παρατηρούμενοι με ένα ύφος περιεργίας.
Κατόπιν ο Καμπός επανέλαβε:
— Έφ' ενός ζυγῶ! οδηγός επί δεξιά!
— Α! μα δέν καταλαμβαίνεις, ειπεν ο λοχίας επανερχόμενος ή μήπως αθῖμο σκοπεύεις ν' αλλάξης θέσι στον 4 και 3! "Ε!... Ο Καμπός παρατήρησ και βλέπει με μεγάλην του έκπληξην ότι εκ νέου ο αριθμός 4 ύπερτερεί τόν αριθμόν 3.
— Αυτό είναι περιεργη!... "Ε, αριθμῆ 4, αριθμῆ 3, αλλάξατε θέσι στη γραμμή" δέν πάτε στο διάολο κ' θῶνία!
Η διαταγή έξετελέσθη! Τό φαινόμενον παραμένει: τό κεφάλι του αριθμού 4 είναι ύψηλότερον του αριθμού 3.
— Αυτό είναι δαιμόνιον, ειπε πάλιν ο Καμπός! Δέν μορχετε τέλος πάντων να εϋθυγραμμίσετε! "Ημαρτον Θεέ μου!
— Επιτέλους ο ύπ' αριθμόν 4 εξηγει τό μυστήριον, ότι δηλαδή εις τό μέρος όπου έστέκετο τό έδαφος ήτο ύψηλότερον και ένεκα τούτου ο αριθμός τῶ μερους εκείνου ήτο ύψηλότερος του έτέρου.
Κατόπιν αυτής της εξηγήσεως, ο Καμπός έσπαξε τό κεφάλι του, πως θα ίσοπέδωνε τό έδαφος. Κάποιος στρατιώτης, του είλε να τραβήχθουν από κει, άλλα ο Καμπός ειχε πολύ άπλην αυτήν την λύσιν. Έτελος τό πνεύμα τόν εφώτισε:
— Πήγαμε να φέρημ για τόσπα να σκάψουμε και να τό ίσοπεδώσουμε.
Μόλις τό έργον έτελειωσε ύπερήφανος πλέον διέταξε με ύφος ύπερήφανον.

— Έπί δύο ζυγῶν, εμπρός, μάς!
"Αλλά ποία έκπληξή! Ημαρτηρεί με τρόπον και βλέπει ότι ο αριθμῶ, 4 εγεινε τώρα χαμηλότερος και από αυτόν τόν 8.
— Έσκαψαμε πολύ, ειπε, πρέπει να βάλωμε χῶδα. Και με τό φταίρι στο χέρι ξαναόρρισε τη δουλειά του.
Ο Αντισυνταγματάρχης, ήλθε και παρατήρησ με έκπληξην τόν Καμπός και τό φταίρι του.
— Τί κάνεις αυτό; ε: "Ιδού μιá ώρα, που οι άνδρες μένουν άκίνητοι!
Ο Καμπός άπήνηησε.
— Κατά! βλέπεται καλά συνταγματάρχα μου. Φταίει δυστυχῶς τό έδαφος.
Τότε σταυρώνων τά χέρια του ο αξιωματικῶς εφώταξε.
— Ποιό καλά! φίλε μου, δι σάς ξαναβάλω πάλι στη γραμμή. Φτάνει έως έδώ οι βλακειές σου. Επίστευα μερικά, άλλα ποιε έως αυτό τό σημείο!
Ο Καμπός ειδε διαλυόμενον τό όνειρόν του. Άμέσως εξήλωσε τα όμορφα μάλλινα γαλιόνια του και όρριστηκε ποτέ πιά να μην όνερευεται γαλιόνια. Α! κατηραμένα γαλιόνια τί κάνετε!
Armand Barren
Η ΑΔΥΣΣΟΔΕΜΕΝΗ
Μέσ' στη θαλασσοπηλιά την άλυσσοδέ...
κι' έκκων στην πόρτα ένα σημάδι: τό κλειδί της πόρτας έπεσε στη θάλασσα κι' έλπισμόνησε τό φῶς ή κορη στο σκο...
Πρόσμενε τις μέρες τις καλοκαιριατικές και τις χειμωνιατικές στα σιδηρά της; έφτά χρόνια ή κορη πρόσμενε και πλειό...
και περνοῦσε μιá φορά τό χρόνο ένας δια...
Μά της κόρης τά μαλλιά ματαθμύθησαν κι' αναζητήσαν και βρῆκαν τό φῶς πάλι: σάν τά φίδια άναμεσα στις πέτρες γλι...
κι' έλαμφαν οι βράχοι τῆς σπηλιάς και τ'...
Πέρασε ο διαβάτης κι' ειδε καιδέν γνώρισε τί εινε εκείνο που αναλάμπει και φω...
κάποιο ζωτικό φανέρωνε τό νόμισε και τό δρόμο αλλάζοντας στα μάτια άλλου...
GENH ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΣΟΝΕΤΤΟ
Τά χείλη μου τρέμοντας προσφέρουν τ' όνομά σου. Διλιάζω τόσο που άκοκπα γυρεῖνο νάρθω τά λόγια τ' άνειπῶτα για να σ' ήμνησω. Μεγάλη και άπειρατη είν' ή άξία σου σάν τόν όκεανό κι' έγώ μιá ταπεινή βαρκούλα που άπλώνει τό πανί της δειλά δειλά. Μα ή ποικιλία σου ή ψυχή ήνε μεγάλη είν' άρροση σάν της διάλασας τό άπειρο κι' ήγαλάζει ή μικρή βαρκούλα, όπως και τό πλοίο τό τεράστιο.
Κι' αν γαργήσω τί μ' αυτό; ή προσπαθεία μου άνοσφείλ δε θάνα, και να βουλιάζη ή βαρκούλα ή ταπεινή, γύρω της θα λένε γάθῆμε γιατι πολύ άγάπησῶς.
Σαίξπηρ
ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΙΛΙΝΟ
Καθόμιαστέ κοντά-κοντά ο ένας στην άγκυλιά του άλλου, προσφυλισμένοι απ' τά κήματα της πόρτας πίσω μας - τό μόνο μας καταρτήγιο...
Ο ήλιος βορρῆας, σάν μακασμένο θερμό έμοῦγκριζε, τά κήματα σκάσαν άφρομένα, κι' έσφρηγα τό χεράκι μου μέσα στα δικα μου...
Ένομιένον στην ίδια σκέψη, σωπαίσαμε κι' οι δύο. "Ο! εινε τόσο ένλωτικη κίποτε ή σιωπή... Πόσα δε λέει για κείνους που ξερουν να την κοιθῶν!"
Bernard Gildert

ΜΙΑ ΡΗΞΙΣ

Ο παιδικός μου φίλος Παῦλος, έξοῦσεν από πολλῶν ετών με την Ρίταν μίαν ζωήν του καλλίτερου των άνδρῶν. Έν τούτοις εκει ήτη οποίαν ο κόσμος ένόμιζε νομιμον σύζυγον του δέν ήτο παρά μιαν τρεσσα του. Αυτό κατά βάθος, την επείραξε πολύ την Ρίταν και δέν έπέστρεψε ποιος καιρός από της ενάρξεως της συμβιώσεως του που ήρχισε να τον τρώγη να επισημοποιήσουν την έννοσι-ων, λεπτομέρεια ή οποία ειχε καταντήσει άσημαντος πλέον, εφ' όσον όλος ο βίος των κατ' ούδέν διέφερεν από τόν βίον τῶν νομιμον συζύγων. "Αλλ' ο Παῦλος άπαντούσεν επιμόνος: "Δέν σου τό ύπεσχεθήν αυτό" και ήτο αληθές. Είχεν υποσχεθῆ ότι δέν θα εγκατέλειπε ποτέ την Ρίταν, ότι θα έφραετο προς αυτήν ως ο σοβαρότερος των συζύγων. Όλα αυτά όμως έν έλευσθήρα ένώσσε, χωρίς την επέμβαση του Ηαία.
Η Ρίτα επέμενε, διαρκῶς έγκριναίσε, διαρκῶς του έδημιουργῶσε σκηνος, καθώς δε ο Παῦλος επέμενε, ο μέχρι τούδε ευτυχῆ και ήρεμος βίος των ειχεν άρχισια να μεταβάλλεται εις αληθή κόλασιν δυστυχίας. Ο Παῦλος έγινε δυστυχῆς, τῶσον δυστυχῆς, ώστε εκέφθη ότι δέν έμενε άλλο παρά να χωρισθῶν. Ητο τίμιος άνθρωπος. Και δια να χωρισθῶν ήρεμῶς και χωρίς σκάνδαλον, άνελάμβανε να ζεσσαφαλλῶ άνετον βίον της Ρίτας προσφέρων εις αυτήν τό ήμισυ της περιουσίας του, και να πάρη άπάνω του άπαντα της κοινωνίας όλον τό άδικον του χωρισμού του.
Η Ρίτα όμως ήρηθήθε όλας τάς προσφοράς του, ήσέλησεν ότι θα δημοουρηση σκάνδαλον. Και εν τῶ μέσῳ μιáς κρίσεως διακρίων, παρεπονείτο ότι έπιστευσεν εις τόν λόγον του, ότι ένας λόγος δέν παλίνεται πίσω ποτέ και ότι ο Παῦλος θα ήτο ο πλέον άξιοκαταφρόνητος των άνθρώπων εδν έφάρετο έτσι άπέναντι μιáς γυναίκῆς την οποίαν δια τίποτε άλλο δέν ειχε να κατηγορη, παρά μόνον διότι ήθέλησε να επισημοποιήη την έννοσιον των, της οποίας ήτο αξία. Ο Παῦλος ήρηθή. Η Ρίτα δέ ο γάμος πλέον περὶ γαμου, άλλ' ή ζωή των εσηκολούθησε πένθιμος, παγερά, αφόρητος.
Και τότε ο φίλος μου άντιμετώπισε όλην την κρισιμότητα της καταστάσεως. Είδεν ότι ήτο αιχμηλωτος της ίδιας του έντιμότητος. Είχεν φηλῆσει και ειχεν υποσχεθῆ ειλικρινῶς την έλευσθήραν έννοσιον των' και ή ύπόσχεσις του αυτή απετέλειε τρομερόν δικλον εις χείρας της Ρίτας. Είχεν αναλάβει μιαν υποχρέωσιν άπεριόριστον, ειχε δεσμευθῆ δια γαμου στερεωτέρου από τόν άλλον τόν έπίσημον, άδαλυτον, άνευ άρχης και άνευ τέλους. Ο λόγος ενός ήτικού άνθρώπου δέν έχει όρια, δέν παλίνεται πίσω, όπως έλεγεν ή Ρίτα, δέν άκυροῦται παρά μόνον δια του θανάτου. Είχεν έουσιως ύποταχῆ εις τάς θελήσεις ενός πλάσματος, τό όποιον μόνον ήδύνατο να τόν άπαλλάξη της υποχρεώσεως του άλλα τό όποιον δέν του άπέδιδεν ούτε την έλευσθήραν του ούτε την ευτυχίαν του. Η συμβίωσις των ήτο μαρτυρικῆ πλέον.
Και τότε ο Παῦλος έλαβε μιαν άπόφασι: ν' άπαλλάξη της αλύτου υποχρεώσεως δια του έπισήμου γαμου, ο όποιος αυτός λύεται εύκολότερα δι' ενός διαζυγίου. Είπεν εις την Ρίταν ότι άπεφάσισε για την στεφανώθη, εκείνη τό έδέχθη, αν και, καθώς ειπε, ήτο πλέον άργά. Ο γάμος των έγνε, ήτο όμως πράγματι πολύ άργά πλέον. Όλη των ή άγάπη ειχεν εξακμισθῆ έντελώς, τίποτε δέν τους συνέδες πάλιν του νόμου. Ο όλος τους εσηκολούθησεν επί τινα καιρόν γαλήνιος κατά τό φαινόμενον. Η Ρίτα ικανοποιημένη, άποβλήπουσα εις τόν νόμιμον πλέον σύζυγον της ως προς ήτημένον, προσεποιείτο εν τούτοις την ευτυχῆ. Ο Παῦλος πάλιν, άναμεινον την ήμείραν της εκδιήσεως του πληρωθέντος γαμοῦ του, ύπεκρίνετο και αυτός τόν ευχαριστημένον. Ο άνδρας παρεμύνησε την γυναίκα και ή γυναίκα τόν άνδρα, διότι δέν τους ήγνε πλέον ή άγάπη.
Και ένα βράδυ ο Παῦλος δέν έπέστρεψεν εις τό σπίτι. Μία επιστολή του ειδοποίη την Ρίταν ότι δέν θα επανήρχετο πλέον ποτέ. Έγκατέλειπε την οικιακήν του στέγην, ένεφανίετο δημοσίῳ με άλλας γυναίκας και εις τό τέλος τό διαζύγιον τῶς έδόθη.
Και εκείνην την ήμέραν άπέπευσεν έλευσθήρα, διότι χωρίς ν' άθετήση, τόνλόγον του επέτυχε μανόμενον ρήσιν. "Αν Ρίτα δένπέμενε δια τόν γάμον, δένθα έχωρίζοντο ποτέ. ΚΟΜΕΟ
ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ
"ΩΡΑ,, (ΔΩΔΕΚΑΘΗ)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Περδίκωμ' π'λί μ' Είδις π' λέει αφ' κι του γάμου να πάω για παλαιοίς, για τέτοιου έπαθα κι' κατ' ή άφεντιά μ' μι τούτου του φόμπ'ρα του σ' μπιθεοοδι σ' απ' μ' σ' τις για πισνέσ' π' νά μήν έσουνη νάφτανι.

Τ' Μπέφτ' ήτανι για νά πάμι στού γάμου έκειού τ' κατό'χου τ' σ' νάδιφρου απ' έκανι λάθουν κι' άντις για νά βάλ' νά θ' λεία στού γκιρδιλιόγκου τ' νά λ' δ' ή π' νά ν'ι τ'ά πέταλα, π' ή νά παντρολοση ή κι' ήρθη τατάμ, πατς κι' πόσα. Κουτσάρου κι' ιγ'ά τ' μιγ'άλ' σ'ουλή, σάν κι' νά λ' έμ' τ'ς κιν'άργιες σκαλτσουδέτις κι' του μαντ'ήλ' του καλαματιανό παίρνου κι' του κούτσ'κου απ' του χέρι κι' κιν'άμι στράτα στράτα γ'ά του σπ'ίτ' τ' γαμπρού.

— Άσιτι, ούρε παρτσακλό, πάω τ'ά ξερά σ' νά φτάω μ' κ'ανιά βουλά, γιατί σάν άργή μ' κι' έχ' ν'ι φάει οι καλισμέν' ούλα τ'ά φαγια θ' άπουμ'νι μ' ν' σ'τικοί, κακό γ'ος.

Μ' πού ν' άκούσ' αυτίου! Του βάρ'γι του τσαρούχ' σ' ν' πατάτα τ'ς φτέρνας μαθ'ς κι' δε δόνονταν νά περπατήσ', Είπα νάν του κόπον σ' ν' πλάτ' μ' έλα π' φουβ'ώμ' ν'ι μ'ήν τ'ύ' κι' μ' τσαλακάσ' τ'ς δίπλις τ' ντουλαμά, κι' τ'ς άλλον αυτίου ου βλουημένους ου γαμπρός κάθιτι λίγου μακρ'ά, νά έρα δ'όμοκ π'σ' ήπ' του Παγκράτ' ίκει π' βγαίν' άλλους δημάρχους. Για τούτου τ' άπουφάσ'σα κι' ιγ'ά νά χαρμ'ίσου τέτοις χουντ'ές κι' καθαλ' κ'ούμ' του τραμβ'ού, απ' οι τραμβ'άει κι' ου πάει οπ' θ'ά'ς διχου, αλόγατα, μι τού λιεχ'ρισμό.

— Οντις φτάω μ' ίκει π' παιίνου, μ' κ' ν'άσ του φτίσ' νά κατέβου, λ'έου του σπράχτουρα.

— Κι' πού θ'ά' τ'ι νά κατιβ'η; μι ρουτάει.

— Σ' ν' ούδ'ς Σαπέρα άρ' θ'μό τ'ρία μ' δ'ενικά.

— Τί κάτουμα;

— Μ' όσου για του κάτουμα δ'εν ξερόν κι' καλά, μ'όρχιτι όμοις θ'ά ν'νι έπόγειου, γιατί γλιέπ'ς ίμεις οι τσουλιάδις δ'εν του παρασ'ν'θ'ήμι νά καθώμασι σ' άψ'λά .. μ'ς π'ράτ' ν'ι τ'ά σκαλοπάτια σ' τ'ς κάλους.

— Όσον ν' άπουφάσου τ' ν' κ'ρέντα μ', κ'ατιβ'ητι μ'ς λ'έει ου σπράχτουρας.

— Γιατί θ'ά κατιβ'οιμι, ούρε τ'ιβ'ξ'ν', δε σ'ε αλιέροουσα μαθ'ς;

— Ναι, αλλά δ'εν πάει πάρα πέρα του τράμ. Ίδ'ω είνι του τέρμα.

— Βά' ου άφαλους κι' πού νάν τ'ώβρου τ'ώρα του σπ'ίτ'.

— Μι τ' μουρουδιά!

Κι' κατιβαίν' μ' κι' παίρνου τ'βάρ'να τ'ς πόρτις χαλιέουνας πού κάθιτι ου γαμπρός. Τέλους νά μή στα πουλυλογ'άου' είδα κι' άποθείδα όσου νά βροθ' του σπ'ίτ', άλλ' ήταν πλιέου άργά, όκουσ γράφ'νι κι' σ' τ'ς φ'λλάδις. Είχαν φάει, είχαν κ'η κι' βρισκουνταν στα ίπουδ'ορμα.

— Κάτ' άργησις νά μ'ς κουπιάσις, ούρε Μήτρος, μ' λ'έει ου γαμπρός. Έφαίς τολάτ'ισκου; γιατί δε μ'ς άπόμ' ν'ις τίπουτας.

Τί νά κάνου; Ντράπ'κα ου δόλιους κι' ε'πα ψέμματα. «Έφαγα» τ' άποκρίν' μ'ι, λουγαριάζουντας π'ός μι κάτ' μιζιλ'ήκια, άουδ'ω, κάτ' ούπα μουίτις άπου κ'ε, νά παρηγουρήσου τ' ν' παραδαρμένη μ' ές ταχιά τ' ν' αυγή. Μ' έλα π' ι'ούταπυ του 'διαουλουστ'ούμ' κ'ου δ'εν έλ'ις τ' νά κάτ'ς φρον'μα.

— Μπάρ'μπα θέλου κουσιδ', μ' έλ'ις τ' κάθι κάθι τόσου κι' λιγ'λάδι.

— Σφ'ξ' του ζουνάρις' κι' βγ'άλ' τ'ουν άγ'έουρα.

— Ο'ι, θέλου νά φάου.

— Θ'ά φ'ς έύλου μ'όνε π'άφι.

Κι' βάν' κάτ' φουνάρις του φαμ'ν'ήτ'κου τ' διαόλ' κι' ρέκαζι σάν κι' του γ'ιδ' απ' του π'άν για σφ'άς μου.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.— Έγώ τρώω ξύλο τζάμπα και τώρα πού είναι για νά πλερωθ' νά φ'βηθ'ω. Πάω ρέ.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟ

Καραγκιόζης.— Ρέ σεις, μαζέψτε τ'ό σκούλο, να μη με δαγκώση.

Ένας Βλάχος.— Περπάτα, καλά μ', κι' δ'εν σ'ε πειράζει τ'ό κουτόβι.

Καραγκιόζης.— Μωρε, τ'ό κουτόβι; Δ'εν λέει τ'ό μούλαρι παρ'ά λέει τ'ό κουτόβι.

Ο βλάχος.— Δ'εν σ'ε δαγκώνει, περπάτα.

Καραγκιόζης.— Ο Μπαρμπαγιώργος είναι μέσα στην καλύβα ή μήπως πάει στα λουτρά;

Ο βλάχος.— Ο Μπαρμπαγιώργος είναι στην κρεββάτα.

Καραγκιόζης.— Μπ'ά! Είν' άρρωστος;

Ο βλάχος.— Έφαε προφ'ς μισή γίδα κι' άρρώστος.

Καραγκιόζης.— Περιεργό. Πάμε νά τ'όν δ'ω

(Ο Καραγκιόζης μπαίνει μέσα στην καλύβα και βλέπει τ'ό Μπαρμπαγιώργο στο κρεββάτι).

Μπαρμπαγιώργος.— Άει, Καραγκιόζ' ήρθαν τ'ά στερνά μ'.

Καραγκιόζης.— Σ'ώπα, μπάρ'μπα, και δ'εν πεθάνεις. Έγώ θ'ά σ'ε κάνω καλά. Π'ες νά μου φέρου άμέσως ένα χιλιάριχο ρετιν'όλαδο.

Μπαρμπαγιώργος.— Ένα χιλιάρ'κου ρετιν'όλαδον θ'ά πιώ, έρμου;

Καραγκιόζης.— Πρέκει νά γίνης καλά μπάρ'μπα, γιατί τ'ώρα έχουμ' παντρεσιές.

Μπαρμπαγιώργος.— Μίλα καλά, έρμου; Ποιός μαθ'ς θ'ά παντρηθ'η; Ίού;

Καραγκιόζης.— Οχι, έσ'υ.

Μπαρμπαγιώργος.— Κόργιε έλεησον!

Καραγκιόζης.— Θ'ά παντρευθ'η; μπαρμπουλή μου, χωρίς τ' άστεία νά σ'ε νεκροφιλήσω θ'ά παντρευθ'η.

Μπαρμπαγιώργος.— Φέρτη.

Καραγκιόζης.— Ποιά νά φέρω;

Μπαρμπαγιώργος.— Τη γυναίκα.

Καραγκιόζης.— Σιγά μωρε μπάρ'μπα.

Μπαρμπαγιώργος.— Άντε γρήγορης γιατί βιάζουμαι. Τριάντα χρόνια έχω νά δ'ω γυναίκα.

Καραγκιόζης.— Στάσου μπάρ'μπα. Θ'ά κάνουμ'ε πρώτα μι ά συμφωνία.

Μπαρμπαγιώργος.— Ούρ' τ'ι τ'η θ'ες τ'η ανφονία; Θ'ες νά παντρευθ'ω, παντρευθ'ομαι.

Καραγκιόζης.— Σιγά-σιγά και θ'ά την δ'ής Πόσα θ'ά μου δώκης;

Μπαρμπαγιώργος.— Τί νά σοι δώκω;

Καραγκιόζης.— Πόσα θ'ά μου δώκης για νά σοι δειξ'ω τ'η γυναίκα;

(Η συνέχεια εις τ'ό προσεχές).

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΧΟΡΟ

Άμάν, ρέ μανι'ω πολύφρηνη, και μη με πάρεσηγ'άς, ρέ ματαιόδη, πού θ'ά σοι π'ω μιέ κ'ουβεντούλα υπό έχεμ'ύθια: Άποφάσισα να γένω κι' έγώ ντιστιγ'ές και φιορ'ντούς—καιρός μου δ'εν ήτανε;

Όλο αίματα και σκοτώστρες, δ'εν έχει γούστο, τ'άμπουχ'ισα πιά. Χρειάζεται και κανένα παραστράτισμα μέχοι β'αριστοκρατία μ' ένόησες;— έτσι για πεκοιλία. Για δα'ότο κι' έγω τ' άποφάσισα νά πάω νά μάθω βροφακ'ικό χορ'ό σ' ένα χοροδ'ιδασκαλείο— για νά έξερ'ς.

Δ'ε σοι λέω—καλό είνε και τ'ό χασάκικο, νάν τ'ό βαρά ή ρομπ'ία και σ' νά τ'ό χορεύς στη μέση, μ' ούλα του τ'ά τσακίματα και τσαλιμάκια, σ'ά νειόπαντη στο κρεββάτι—π'ός; Νά λίγ'ας τ'η μέση σου σ'ά νεροφ'ίδα, νά κουλουριάξ'εσαι, νά φέρης π'έντε βόλτες σ'τ' άριστερό ντακου'νι κι' έστ'εοις νά πετιέσαι πάλε, σάν άλλα επί κοντ'φ—ώ'ξ'ω, μεράκια!—μ'ε με τ'ό σ'α'ηρι στο κεφάλι και τ'ό ζουνάρι έπλωμένο κι' άλλ'οι'ά σ' έκείνον πού θ'ά μου τ'ό πατήση τ'όν άλειτούργητο—ψιλή κουβέντα θ'ά στήση με τ'η διρούτσουη!

Τί τ'ά θ'ες όμως όμως ρέ Μανι'ω φιλοφροσ'δη, χρειάζονται λιγ'άκι κι' αυτά τ' άνήλια τ'ά βροφακ'ικά νομ'ίζω; Βρίσκεσαι σ' ένα γάμο, σ' ένα τ'εμαφ'έτι νοικουορ'ισιο πού είνε και χορ'ιτοόπουλα—άμάν βροσανάκια! Τ'ό λοιπ'όν π'ός θ'αν τ'ά βολέψης άμα δ'εν έξερ'ς νά πά'ρος τ'ά κ'όδια σου; Οι γυναίκες β'έλ'ις τ'ά έξ'εροντας τ'ά έξ' Έσπερία και έδ'εκουε πόρκαμαζ'ορκα, πού είνε τ'ης μοδ'ος τ'ώρας γ'αντ'ηλλίς, βάλ'οι, ένα βάλ'οι είν' ή ζ'ωη μας, σοι λέτι ο άλλος—ξηγ'ίμει άν άβ'άν; Και νά σοι π'ω τ'η μαύη αλήθεια, ρέ γαρμπ'όζα μ'ω, έχουσι κι' αυτά τ'ό γούστο τους τ'ά χροσ'εζ'ια.

Για βάλ'ε νάν τ'ην έχης σ'ώτη μέσ' τ'ην άγκ'ελιά σου τ'η ν'άμα και ν'άσταύρωτη και νάν τ'η κ'άνης όκαι θέλ'εις, έτσι για νάν τ'ης κ'άρ'ης π'ίσω τ'ό αίμα σου πού όλο τ'έρτηη σου φέγγει στήη πασέτα ή μουρμουρά. Νάν τ'ηνε σ'φ'γγεις μέχοι σ'την έπαφ'η, νάν τ'ηνε γαρ'γαλάς και νά τ'ηνε ξελιγ'ώνεις—ίφ τ'ην παρακόλαση!—και κάπου κάπου νάν τ'ης σ'κ'ας κι' ένα άρπαχ'τό έτσι για τ'ην όρεξι—μ'η'ηες στα κ'αίμενο;

Γ'ν' αυτό ρίχτημα κι' έγω με τ'ά μούτρα τ'ώρα στο χορ'ό κι' άμα μου δώκη τ' άπολητήριο ο χοροδ'ασκαλος και γίνω χορ'εσταρ'άς με δίπλωμα, θ'άρ'θω νά χορ'εψουμ'ε οι δύο μας γ'αντ'ηλλίς και φ'ός-τ'ρ'ές πού θ'ά πάη καπίν'ος—χαμουρεθ'εσαι;

κ'μπάρ'ους.

— Ψέμματα! Έχ' μ'ι νά φάμ' απ' τ'ά κ'ε, του βράδ' για νά καν' μ'ι όρεξ' μαθ'ς, π' θ'ά νά τ'ρώγαμ'ν ιδ'ω...

— I...I...I...!!, έκαμαν ούλ' οι καλισμέν'.

Έ'ν', ούρε θεούλ' Μιγαλουδ'νάμι, τ' ντροπής π' π'ήρα δε ματαγ'ν' κι'! Σ' άναμμένα κ'άρβ'να καθ'όμ' ν'ι όσου έκρινι αυτίου του χ'λεμ'κουνιασμένους κι' ή μύτη μ' κουκ'ιν'σι κι' ήρθη κι' έγινι σάν πιπ'ισιά. Έκανα νά τ'ς π'ό π'ός ότ' λ'έει ψέμματα, τ'ς είπα—ούρ'ε, δ'εν πιστεύβ'τι ίμ'ένα μ'όνε πιστεύβ'τι τ' άν'ψ'ουδι μ' μ' δ'ε βαρ'έει!... Κανένας δε μι πιστι'φι, γιατί μαθ'ς άπού λουλό κι' άπού μουρ'ό μαθαίν'ς τ'ν αλήθεια.

Κι' π'ήρα κι' ιγ'ά τ'ά β'ριμ'ένα μ' κι' αυτίου του κουτσουστ'ούμ'κ'ου άντάμα κι' φ'έγου ντροπιασμένους κι' έμ'φτελ'σμένους διχ'ους νάν τ'ς πού μάειδι κι' απ' χ'ρόν τ'ν άνθρουπιών. Κι' απ'ε σ'ά β'γήκαμ' όξου, τ' άρ'κάζου αυτίου του ζ'αγ'άρ' κι' τ' τραβ'άου ένα φασ'όπ' για νά μάθ' άλλ' βουλά νάν πεινάει άμα δ'εν τ'ρώει κι' ίνα μαρτ'ράη στον κ'ένου κ'όσμου κάθι π'όσις βουλές του μ'ηνα τ'ρ'όμ'ι.

Μήτρος Κορ'ε'νόγαλος